

Jelige:

„Dzsenfeld oh magyar hercegnek
Néked szék círelmeis!”

VI

Carl No

1117.

101

an
m

257
9.

Erkeltet máj. 28. d. u. 507.

Nádasdy-pályamű.

VI. sz.

4) Kupa rendülése.

Főirányi elbeszélő

Has énekben. -

Jelige: „Izsáék és magyar harkádók
Néked szép értelmis!”

Faint handwritten text at the top of the left page.

Faint handwritten text in the middle of the left page.

Faint handwritten text below the middle of the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text below the previous line on the left page.

Faint handwritten text at the bottom of the left page.

Faint handwritten text at the top of the right page.

Első ének

(Magok küldésére)

Faint handwritten text in the middle of the right page.

Faint handwritten text at the bottom of the right page.

Minsha villag etrel feynsugara orkeiit,
 Anyas ejzakának fájólan keressit.
 Váboros homályján csak nem etrel érnél,
 Ugy sajnognak álsal a nagy öi képet.

A nagy ösapát, kit e hárs szerek.
 V na sórvény iránal, hogy ne éje veszi:
 Szépái, Bulcon, deket... mind elémbe jünek,
 V háson hársja élis a gyöngyverőnek. *)

De etussal öles kellem sünni hágyja;
 Vö sem ár öiök szelidelt magasztja:
 Geiza spia Rajnok... amde fűrésül öfe
 Gyöngy kemés a mulonak, - s úgy mezt
 rengjünl kövse

6.
Az idő erektarja heitára lesulyra
A mino erö kesében, hogy als vispatulyra.
Láshtasi ellenel most is semberstálra,
De e bü-erösöt arshaditk valla.

Weti, minsha kora von e vörsej naja,
Masha sörsökhens már sanyakos waja,
Amde sör Parolia ugy vino mellesse,
Minsha nem is pája, volna san gromote.

Még is, még is eljös, az idő elhörtä,
Masha nem is kerre s meg sem is álmorta.
Ményselen kellesen, heite, de belássa;
Hogy bizony e földön nem is van már hássa.

A lelke (minsha a nap van hanyasló félen
A sörstökis még egyszer a bejárás viélen)
Muls időlnet megefe önarágás pája
A sörvont elöise annal fenye s árnya.

7
"Fejedelmi pálcas a midén asvessem,
Mésfelé agattos már az us mellessem...
Harura - háborura vics egyik wopára,
Mig a mástik ösvény kéles wujogovára.

Az egyirnel nézen hir, dicösöj fényte,
Máskon a jöbblet serkedő reménye...
Az kiskállni kesere wárisó karával,
Az marasztá srepen: »ne menj innen ásal!«

Azra hirt a nemtes haritos süte, lángja,
Kellém ifjú vörös az hevise lángra; -
A erre lön tanáwa a vöröbő cörnek:
»Megvan a bolos már, - kérsüjün a fészek!«

Lásam, hogy a magyar w egen e földön,
Nincs is vele senki egy hies erlösiön,
Ninwen egy serewerje, ninwen egy baraja,
Ragja a hi wujesta, ha vörölyben hája.

8
Nemes, görög, olasz meg hódol erőszak,
De idővel lehet hogy nyakunkra nőnek,
S riókedő Turulnak ha mezejére támasz,
Félő hogy lecsúsz s ossz maradj a sárba...
3)

Nár akérs a harczra vágóra-vágyosa léltem,
S a fejszere mindig fejszerevel felektem:
Elfogadtam önként, hogy ha felém nyújtsát,
Tambor egyszegnek olajkoronáját. —

Nemzetemnek példás adni így alazzam:
Segyen oshon mindig, — bebeségben, karóttam.
Módorom Hadurnak, és az új Prenek,
gyakrag volnam hitte, jussom annak e
ennek. 4)

Törje bár az id' vesztejés felessem,
Keresetsuson állván másas nem rebessem.
Mensem volna arra: népek ringó aija...
Mensem volna erre: lépek beviszályon. —

9
Ah de éremmel, érem inuár vége,
S nemzetem dolgával meg sem érem végre.
Koldogabb let-e így régi köntösébe,
Vagy salán amugy, ha erre mást eszélne? 6)

Kasztalan sünörit... Minis ringó halája,
Melynek uszja sirtok érces leble állja,
Vigasztal a gasztal nyomban jó hírdembé,
S más hal úri ianet — a sirtalait szembé!

Így esapung jó helyre a fergő örvényben,
Míg az álom végre könnyörül szegényen
Nisokos hint a gondolat jó hontolára.
(Köszön sünölkéntek beh, és az álma!)

Édes is az álom, hasznos is gyakorra,
Küszömben a métkel jó sanácus honra...
Néki is salán az örvény megmentésén,
Hogy kiderül sőté komor ábrátája? —

Nem csak az ábrítás, - nagyog egész társ, -
 Büvöl-bájos fényet vesztető sugárát...
 Jó' Carolta lép be a búvójós fényben,
 Mintha angyal volna, nagy tűnül fel épen.

Ah bizony angyal szállott már te
 szűz,
 Mielőtt já' sanáccsal Geistáht' at Juen...
 Hallya kísértés, de pánya wassan s vége...
 Felcsókolt a álmas azgo felcsógo. -

"Ellis álmódial férjem, kőrel mond el
 nékem,
 (Kőrel Carolta uráht' nyájás lép be kéiben)
 Arckodon oly égi fény varázsa egész, -
 Félsem: angyalok san elrabolnat téje!"

"Elsalátsa édes, angyalok lássam épen,
 (Geista mond) de nem jöss még eskussal
 éreim: -
 Jöss sanáccos hvéni éji fénygelelben,
 Mit, s mit éns? - meghaltu hi népemmel
 egyben!"

Kőrel akérs Caroltam öspe, kőrel népen, -
 Kőrel sanáccsal mindig sanogaciál téje...
 Kőrel, barátság fejedelmi főnek, -
 Kőrel vauvat akok, hamar is eljönék.

És ahly hogy a hira a fusár elhordta,
 Nagyok at udvarban begyűlénék sorba...
 Kőrel népe kites sörreke hadnagynul,
 Kőrelök a volansig: Kapa, László, Václav.

Apja jobbjan álbos fia deli krajnok,
 Kőrel virág gyanans lép vére Judis hajlona...
 Más barátok is vola késo' három kőrelök,
 Kőrelök a bajnok éi adaltes püspök.

Gerke is hogy egybegyűlve lássa öles,
 Kőrel gyanans égen akonnal erős zess,
 Éi felállt a nélen, sörreke megedve,
 Adran. wendes inaven, éi bevére kére:

"Küzdökös estendő" árgosz el felesem,
 "Hogy ennép parancsán fejtekném lesem,
 Jessem, mis sehessem membesem javom,
 Hozzha nem volé boloz, nem kivem hitája.

Hajh! nehis' itó volé a mis' álsá' élünk,
 Nem alass a jérvó váralótini' érzünk,
 Kémp' kérese, hájra, hogy menjünk előre,
 De orhanva fusván maradtunk sötét.

Hozzha mens' at' egyik, a más' viszta
 hirta:
 Hajh! vesztélges sörni ismeretlen usra!
 Kóla mávil' ismés: sötét járnak orsan,
 Háshé mérs' fusunk a bolozogás' ép' oca,
 van.

En' pedig, seker' ha mély' vájár' liténe,
 Vem' esemmel' usját, mensem, ugy' liténe...
 Joltka menni' főtém, s' isse főtém balra,
 Hásha' is, vagg' orsan a vájár' balra...

De' is' új' köztis' így' egy' köztis' sarva,
 Küzdelmem' sa' an' at' is' is' mesolalva...
 Más' fogó' vitája' élesem' immáron,
 Ham' vad' érzem... de' legyen, nem' tanom!

A' mi' is' aggodtam, s' érvé' tellem' a' gond:
 Mins' fogom' elhagyni' magam' usán' a' hon...
 Megmusaissa' J'ven' at' egy' á' bombé'ben,
 Elmوندom' at' onnal, hal' járók, nitéjén.

— A' mins' susakodni' eloy' smest' at' á' lón,
 Szeg' al' kállos' hókám' vagg' ogo' ú' s' ar'
 nyon,
 V' szememes' é' rineve' v' d' á' s' új' hegy' é' vel,
 Mond' eskü' s' ravával, hogy' sekinet' s' elget!

Tündérkeres' lássam, a' mins' s' is' sekinet'
 V' benne' Tündérnépés, Európa' népés...
 Ah' de' e' lásmányon' elbona' tellemi,
 — A' magyar' nép' nem' volé' hian' a'
 Tündérkeresben...

Keresés az angolok, minis fejélen bírtak,
 Olsalam dühében a keresés vissza...

Minse köthassam von; ^{rájra} rés ha
^{hama,}

Megesaládol híven; sán dele hadimá' at.

- Kiinn cupán magad vagy, s beun
^{römerdel} népet,

És idő viráskán körös usra sérek,

És hátha hítlén én ék, de egy saltem hájra.

Nem se ^{miér} ragy a résen, - ok szönet li rájra is

És mi a gondok halja hájra vesers
^{elléper,}

Rorvna's vesérr lássam jóni népem,

Magy fehér rásító vols jóbbján a vesérr,

Magján a keresés Jékus képe fénylen.

És im at gjó, kapu fehárula nyomta,

Öntik a keresés perit alass halomba.

Nem idegen íóbbé magyar nemzet issen;

Népet magy szóba ilkesé at Jen.

A vesér fiam vols. . . Im akész hár jóbbji
Fejédelmi pálozát kerója máw fogva,
Magy Jesen hírsa és e mékörája,
Keune van e nemzet örökl mezálva.

Keune van keve a hara jóbbji.

Menjesek usána szens kereséltör!

Menjesek usána a sziméri kerzbe;

Merz at at Jen at embenséj kerzje

És had agjok, arisek a kül személtat.

Estius szöszel nyomban fejdekem fiánal.

És al kupe font, dukkog és öli a mereg

(vaj mi gondolászja lehes a szivénél?)

- geita pedig vájja öröm könyez éje,

És vols at usobó, - lírepiú a lelle.

Angyals lássak ossan, a magasba

szállva.

Lelle vols, - öröm hir: csassogó kés

szárnya.

Mäsoidik' enek
(Kupa estüje)

Minkä kehon sarross on, rakuva f'el's,
 kireken megrötkau, a midön nem v'el'el',
 S'erec läba rüt, v'ens, a sömögbe rögve,
 Etä is kappja f'el's, smind'eggis leiväggä:—

Ugg fus a hir s'ere, is rombol ellepen:
 " Ugg nem k'achur sött'e, mä's at ur e
 s'epen. 66
 S'mins riad sömög, ha a litel v'el's läppä,
 Ugg selinshes a n'ep s'ecovän' eppmä'vra.—

U' sanä'cos adni, hajh hi' uedna m'ostan.
 S'ediz arra s'ül'ög, ha valaha, mose van.
 S'one v'el's k'iv'it'öl, mä'g at baj se v'el's,
 Amde ies coopong at, k'ö'ejöl' furö'dra.—

U'fiat is s'el'et ö'spebugra, f'orra,
 U'g'ül'nek, s' o'slad'ö'nak maji k'itön
 coopon'ka.—
 Etä emigyen v'el's, at mä'g ugg s'aläl'ja,
 S'ies'vap'it'el' a s'el', mins s'it'än' h'alt'
 arja.—

Majd mikénts a gáson ásvoni Döcs hullám,
 Egyúss nyuggal imés, egy mederbe hullám:
 Bőke csap a sok ~~szó~~ egy mederbe végre
 U vá ömlél az árja hős kupa nyelvé-
 re. . .

"Dus az idő" gyósan, s vérsz vesztély
 felé hok,

Spáva sécorítás nem vesztés elölhet. . .
 "Hogyha még soláig vesztégetve várnak,
 Le csap a villám és dölve les: olsárukt.

Amha csak az olár lenne maga onna,
 De szabai jogunk is ^{de} ~~de~~ usána ^{nyelvé}.
 S osslop ha lóhívve s a "szó" terakva.
 Elmóvódit a nép öéjellege-mátka.

Még dul már a fereg, benn a nemtes-
 egyet vobunk külvöl, de belövíl ^{resszen} leszen.
 Menz ha egytárs benne fánat is at éte,
 Még csak egy sühinsás, s ^{szere} van az
 repve. . .

Pedig az él benn vols, - éere sem verétek,
 Idegenek fusát orval az közelek.
 Vágyok senni róla? - jűjjesek usánam,
 De gy segyesek más jűt, s en meggel nyo-
 mában! "66

Egy beszéts a herceg tar Terindnel fia,
 S az egész hatáiban legnagyobb dalia,
 Éi szavára mintha csak vörhang-
 feléne:
 "Kövésünk azondal! É rendül ^{errel} ~~nyelvé~~
 ve. -

"Jó rehas, veszték, - élerem lesive,
 Szága nékem halni hisem ^{idelmere}.
 Jűjjesek aters a szens berelbe mossan,
 Éo segyünk eladumak örökesek ossen! "

. . . S minste méheoraj, mely felköttyes
 Kimbáló galyától savolusara kelne,
 Nagy hóspu vonaltan xongva, pingve: -
 Rajzik a halovnya mindenünnes a nép.
 elkép

Makony erdejenek kellő kötevényben,
 Van hivára egy hely, minc egy kéri
 épen, -
 Nagy letek vonalban óriás lócs fessé,
És világnal vénei, ha kisebb vón
esse. -

Störbe szalas külkel, szegre felhőlepen,
 Lombos emyepölkel inganak söseien,
 Legközeiben pedig áll skavos olkára,
 Egy darab szittaból ugy van at kirágn.

Ókár számolyának lábas fereszere,
 Szegj alsat a kör szönyezés kereszték
 A Szapolska forrás, - harronátva
 árja, -
 Minsha vón skavornal szegő orgonája.

Minven isen más rest, mi coeues
 kavarna, -
 Szegha fenn a bérken szegsül a vész
 alva, -
 Legföttebb ha felbug, egy két árva gerte,
 És csavog a szajkó feleselő nyelve. -

És lakik a főpap (Pálcosok rendében)
 Népe jó vónak semptomálan épen,
 És kezét skavornal isker szeg jelerben,
 Váldokik szpakvona a Gyulálkál egyben. ¹⁾

Vés gyül iske minse népe jó skavornal,
 Ha egén derü van, és ha véstek dulnak.
 Ünnepe, sorás isz üli, - szövény, szegve
 Előszóval isz is a király: a nemes. ²⁾

Mose is ide szaz a nép visétköz része,
 És hies, jégát meg-véni eskü vére.
 Teng-bong már at endő, - szelviadra szöle,
 Kirepiül a coent: e lis mávár kelöle. -

Ó skavornal népe, a midön megrálla,
 Már at éj is kértül, hogy szövétkre szálna,
 Val a hajnal szajja, szövétkes hogy valson.

Am - hi is lepers at egy felhő nyitáson. -

Pástorán legross a Tálvos is kitépve,
 Hadur olcsáránál oda áll ekébe...
 Mospan föltig omil éjszákis taláji,
 V mino exius hal folyte hószakála
 raja. —

Medheső szavával felhíván a nepes,
 Sldvái szolgái okár melte' lépnet,
 V mino hóbas at udvar, áll törise
 nepe, —
 V felcsap at olcsárán a sük lángja,
 kelje. —

Jó Hadurnal arsa, a nap is at éjen,
 Kragyogo' palástan mós sümit fel éjen. —
 Há - exer acéknal viltan rütkör éle
 V annyi üdv hiálkás hangkil fel at éje.

Tálvos is a hadjás háromkor ruhineva,
 Sld-felér paripa szüggébe ruhineja. —
 Sedobban at állas, - kesse wap a vére
 V pirov himes öls a ragyogo' felénre.

Parabonczok³⁾ Nyomban szeló' élil ragolta.
 Legjavás a Tálvos olcsáránál dobja.
 V gjuhé lángok ragyja, aprója körüle.
 Slep pirov nyelvével völdöfál ömülve. —

Majd, miként övime ha hi-ösésre válna,
 Felgomolyg a füsenele nagy nehékes árnya,
 S ekerül a lejben, komoran telegve, —
 Mintha oa alarna szállni a sömögve. —

És a Tálvos gondtal nés a süsjelekre,
 Mers Hadur sanácsis arja is eselle?
 Jöbbiel pedig a feleres behányván,
 Egy söcsis gödöste, ugg engesztik
 Armány. —

Ez alass at olcsárán hamvöz leége, —
 Tálvos is arvonal felkelins at éje?
 Tegecess-e Hadurnal nepe áldozója?
 V elmereng at éjen sislais kuszava. —

26

Más kanyal cirvölök fenn a fej tövé-
ben,
Már nem lassú senki, csak a Tálós épen,
Egy máson kifogni külselmök hiába,
A ha bármennyel is, és csörről, vízta-
vágja. -

Ugy vízny soká a kés mára, míg végre
starmadik szál köte, jöve segítésre,
S ültörök az egyes, megrohanta kesken,
Muhni kéntül az már földre rány-
tegesen. -

Elboml söcsen onos a Tálós arka,
Néne még, de kére már, a legiharta-
ra. -

Elakajja rök, fájóka vonsa rija,
Lenge felhő, vagy sán-mévedülti pilláj. -

"Nagy nehéz idő vár a magyarnemzetre,
Főit selinscsés más a söngré veve,
Néjfelé statarda áltai fognak szemben,
A külsenek egymással, - ~~tesver~~ ~~tesver~~
ellen. -

27

Időgen segítés lesz az egyik parvon, -
Lelkesület östis - és jögriz a máson...
Melyik lesz a györes, - az a Staturnak laji,
Jötem még a sishot fátylaival katarja. "

"Mli leszünk a györes, eslusköm az égre! -
(Kötőse kupa heresz a sorból litépre)
Eslus senni jösem épen e sereggel
Közös vételeme, - kértel há, fogad el! "

Hogy kizünk jögnakos vör fejűi, réjen
Mégmutassa nékem az a Staturn az égen,
S jökeudom, hogy a kán, kán azére
hogy védje,
De meriszi szömjü, az a tesveréi verbe! -

Elfogadom azére söleket az eskes,
De csak úgy ha mindegy belém izyeteret,
Nem rohansok voral serverre, - Bajnöri;
- Akkor kerek fel, ha vesve lesz a kórtalás

„Am legyen! ah estus én izz is te-
 Hoop legyen a vértre jó előre kértén.
 Köt kupa s hull vére orsan a
 S így a sörsapáté; ^{lehegybe,} ^{lehetnél} ^{hegybe.} 41)

Taloss is kelőte kibovinsz harnas,
 Szép piros borába nagy aranypohárnak,
 Hessesd ar olárnak fűtőlgő hamvata,
 Többis a gödörbe, s hrimannak száma.

Háromszor s hinc most karjával a
 Sösi szent szobáknak többi is albejen,
 A poháris kupának izz lebebe arza,
 Felhangzik arónak a köcső sötétje.

„Estüsim a földre, estüsim ah égre,
 Estüsim hadorra, s e kiomlós vére,
 Hoop hisér, jgyérz léd fogani mindig
 Vár, ha kell legvégő perstemiz ^{verem,} ^{mind}

Szóló, ha lenne a köcső felbonván,
 Onsa verem a nép, mint iméus én onsam,
 Jó hadur keliböl legyen hisagada,
 Teseemes a földre sarmány se fogója! 46

Kupa a poháris izz, minnezg ellöcsönve,
 Másnak arza át, s az megsováltó listönse.
 Egyl alig végzi, keddi másik újra.
 „Estüsim e verre, estüsim hadorra! 46

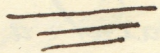
Mujdosván sola izz a poháris ah végre
 Viofakemils imes a fópap herébe.
 Agg sivenel mostan felhatad köájja,
 Veszkeső szával fiais megátija.

Hadur is a földre, mintha a háris sorna,
 Nagyogó sugáris fényesen lecsörja.
 S hrimán pediglen ellvulva rajsa,
 Hoopin oszorával a felhőles hájja.

A költő már a felhőt végső csá-
 pasja,
 Meghajlik az enyél sudara alassa, -
 leng-pasog az oszor Akrimánnál
 jobban, -
 Nyög dihénel végre sikrája lilóttan...

A nagy oláskönet jó egyenes sa-
 va,
 De Hadur a legben pártján felsaraja,
 Félbrewap az ossan, s mintha kédelegne,
 Trik-cakkos vonalkán kevit a hegyre-
 (.)

Ez alatt akonban, san Hadur bujásót,
 Vagy Ármány dihéiöt. - megered a
 kápor.
 Váldomás romolván, a viséki rendet
 Enyél járóra s barlangolka mennek.

Harmadik enél.
 (Az éji harak)

Míg ezek éllepen fogynak a Malonyban,
 Fehérvárbán szinte élénk morgalom van...
 A városi főrendek serves serves szönek,
 Himergesse vásznát a köztel jövönek. —

"Bédő" szála annak a kedölbe aida...

"Sán anyomán a munka gyottan is haladna,
 "De ha összekömlök párvizály köze végre,
 (és ki látodáig) az egyönek vége!" —

Főnök egymás közt sünö bökte ellep,
 Fehérvár szála lajában eresszél; —
 De sandse bírsos kértel od a szűs
 végre szűve les a ser abrossa ellens; —

"Judjások hogy a nép mily idegen hittant,
 Ezre sem veskü, s még ego harros hox
 Komoréd népek szinte görbe szemmel
 A sán ömlni fognak a sühöngö vesének. —

Mössül há' magunkas róvaláncok
 erál egybe, -
 Bajnokos & Gyékas' adda & kére' jegybe!
 Shardsi fegyverekre ily pásztor nyoma
 Desszér lesz' az ellen, & kére' az oktatásra.
 2)

Tervezes azért ha főnök, tanácsot,
 Vétisel hogy jó lesz' a határa & mást,
 Indulok akonnal (mert az üő' kárnyal)
 Jön magam becélek csákarral, rugárral.

Es' hi' kölna ellen, - kölcwebben beszél
 Meghajolnak egyig a velős' beszélre.
 Jó' Carols is nyomtan vagy huzópis.
 Válaszván nagy' indula csákarr huzárral.

Aló' fehér paripa már az uas' vágja
 V' huzó' sörös' pely' lépéses gögöten nyomá-
 Vars' arany' sáblával kormányozva menés,
 Délcegy' amazon' és dalia's' levensé'.

Mintha angyal szállna, - usava féglőreben,
 Vagy sünök felépen jó' Carols a menen.
 Va' levensé'it, mintha felleget foszlányra,
 Nagy' sörös' ö' árnyagal huzárral usáva.

Jó' határ a csapas' halgasagon, némán,
 Kérdés a szónal' szép' Carols'ot várván,
 De Carols' egy' kies' sörös' csak elvise' ejre.
 Szép' határra földén' csüggyen egyre lelle.

"Oh' mi' szép' is e' föld' (jól' beszél' magában)
 Es' mi' boldog' én' hogy ilyen' szép' határral
 van! -
 Bes' hegyek' kiél' lánca, - iss' virágos' róma.
 Végig' nyulva rajja a folyó' liggyója! - 66

Es' a minis' a tájon' csüggy, elkep' merengve
 Megszelít' csüggyen szens' gyönyörrel' leble,
 V' felvagy' a szemébe' könyörvöné' válvá.
 "Oh' mi' szép' e' föld' csak' gyász' ne jöne
 rája! - 66

I hogy szeméket árnyas fellegés elűzre,
 A sötétjhez fordul s ró-beszedés fűkére. —
 Megéri aronnal a levelet nyelve,
 És csilákol a ró' nyájaran engyelge. —

Eratass a róna báronny pamlagán
 Kiabonlt a lengő dekiláb lédányá...
 Tarka lépel róve a fehér haboktan, —
 Mintha sündérlányka álmodónétasan. —

Oh bironnyal sündérlányka, vagy akányka,
 Nyugorik ott a róna pamlagára szállva...
 Így hiszi eks a nép, dabukokk így zengik,
 (Dalamer is róla nyomba' éppen zengies).

(Dekiláb rezéje)

" Hajdanában rézes-rézen
 Kés kinyitási els e sajón...
 Kés derék iler-levense, —
 Magyarak a hummus ágon. —

Egyek voltak semre, főre, —
 Szijók is viskons megostwa:
 Nem kivívhat az engemen,
 Persontának jéba róba. —

Törzsin egypter; hogy báránya
 Kengeregben addig járnak,
 A mig egyik kapujába
 Tervei épen Finivármak. —

Már az éj is barna arccal
 Kengereg mélyére szálla...
 Micsi sünáljon, hova menjen?
 Kengies a sündérvárta. —

Szép sündérlány magában
 Ott apjára vár és épen, —
 A királyfi is hogy meglássa
 Felköltsön ijedében.

De az ifjú esde képen!
 Oh borsós meg szép leányka, —
 Elővegem kengeregben, —
 - És a lányka megbocsása. —

Három napig volt az ifjú
 (Három percz e.) ocsa várban,
 É három napig jó tessvére
 Majd meghalt honn bánasáben:—

... Hogy mulassak? — elbeszéltem
 Nem tudtam én azt sinetsel...
 Ah de sívenem sűrű, éti:
 Lány is ifjú mins szerezet!—

x x
 József ismét hogy vadászta
 Mésik tessvére sötétna seppen...
 Meszeskáll az, s'ó usana
 Mindenes a renyeregben...—

Tündérlányka hó galambjás
 Mese a madár a légyben. —
 Sötétna a galamb, s' é ifjú
 Tündérvárba isalsa épen...

Meglepetve volt az ifjú
 Éj sündérlányka hogy meglátta;
 De ironji s'védésben,
 Nem így a sündérlányka...

„Miké nem jössz? Oh ha tudnád
 Mily nehéz volt eddig várni!
 Szóls a lányka; s a szerelmes
 Elfogada a királyfi. —

Édes kéjken, szerelemben
 Lassog a lány s ifjú ajka...
 Majd. — az ajtó is felcsattan
 É mások tessvére lép be rajta...

É harmadikkor — — csattan a kard...
 (Oh csak ez ne sötétna volna!)
 Késztel a sündérlányka
 É pirosvére csorg le róla...

Més királyfi bujdosó lert,
 É kérikbe gonddal egymást,—

Egy a berzsek fejevesében,
 É sönasikón bolyga a mész...

Meddig élhet, hová tessék? —
 Kajak ki' szüna már felőlöl! —
 Csak hogy néjöl, ki' lekere,
 Ki' nyugvára selyesömlős.

A sündérekány periz, hogy
 Vére elfolyt, hófehér tess...
 Lengő halkányja aranytálal
 Öt átérz az egy sündérek. —

Jár a rólsa berzeken síkon,
 Medvesére leve, varva; —
 Ott mitens kárpász villi
 É siss a rósa délibálja. —

É lebomlva álmodozni
 Káronnyán a síkmerőnek:

Rekesen át 'és' esalms
 Jarka kéjelle' szótömet. —

... Oh ne bánstó, ha akra lárod;
 Felriad a zajra, mestere. —
 Csak saivoltból szep az álom,
 S árnyéki világ közeledve! —

Egy zengess Zalamer, s rá' híven figyelve
 Muls mesés közebe szállt a hóvök tette. —
 De Javols a jövő saivoltán merengess...
 "Hásha álomlepel, a mit orsan tenguel?"

Magok usán ellej, minni nagyobb sirt hagy
 Aron veszik észre átesek a naggyán.
 Segalált nem meske már a haka szék,
 Vészec hegyek³⁾ immár nem olá' élve.

Már a nap is elvált nyugorra nézen,
De Carolsa menni vágy a holdas éjben...
"Legalább élis látais a bérnök,
Arusán nem bánja sárosz úri leiz
leiz!"

Igy akar Carolsa, sőtbiel se bánja,
Vagy hi bánja mostan elvált úri almas?
Magyarázón kéjsz vengeregek éje,
V sive mindenitket nyissa már e léje.

- Im akonban a minn kötelez a veres,
V nejből egy kisje' balfelé' keseret.
Korkanva megugrik a Carolsa méné,
V éjfelé' hegyerve áll koppi tövénye.

"Kés van iss bizonynyal, vesés seje ek atz
állat!"
V alig hogy kimondál, már vejok támasz...
Bolgaroknál sabbó serge vols ek a vesé,
Étkön arkerül maga Ruma visé...

Stemben a késcapas ráissie egy mára,
Kull is már a bolgár orsan egyre mára...
"Gyengél' ok erőre, - ad de nem így sáma!
Ha elesik kesé, síz - husz jó nyomáta.

Ruma a sömegből isalkamar kivalva
Kohar, egyenesen sárosz Carolsára...
Gondolja: ez aszony, könnyü vele bánni.
"Kuma vesér hátha se fogad meg bánni!"

"Táitkhasnál galambom?" sít kuma vesere,
De Carolsának minson a jásé'ra leide...
Megvillar at ukél paryolas marlában,
V minis a sütes villám kesap hamarjában.

Ruma a capásból nyergelen megingva,
Jobbra, balra hajlong, minis hitelöss inga...
Lásja nem bolondvág: élse van köcében,
V gondolja magában: nem is aszony ek tán!

V minsha kembe vele egy dalia állna,
 Nagy erővel süjje kardja sarokára;
 De Varold a végass elfogadja keszen,
 V nem amarat adta, vispaadja képen.

Menshe ölyvös lánél hó galambnal vira
 - egy onézet hó kuma, hogy kardhat
 arva...
 Amde e galambnal éle vels a körme,
 Nem euras kifogni rajja könnyen ölyve.

Kassog at, adél oné a keszét keszen,
 Hó varakt zenije meske teng at éjten.

Hallja kupa herideg... iss van o
 kövel mota,
 Vele minsegy hus, vagy harminc fonyi
 páros...

Hin vevén Varoldról, álls elöre lakti;
 De a másik uson - hol keszét keszen.
 „Vispaadisi vagy foglyul éjsi issen,
 Vassa kupa ilyen gondolatban, hisben.

Moss hogy a vékt seje, más minens fejve,
 Bal at egyre gondols siorra honfi talle:
 Hogy sedvir at ossan, v idegen at ellen...
 Keszen vels akonnal, hogy sejisni menjen.

A veseri párbajs kötelejnéi teláira,
 Kelle kéjél söl el, hogy kardhat lara.
 Néni is sevevé, veskes is miassa...
 „Káshe góss a bolgar, más vevél nem,
 hogy ja!”

Moss vapost le épen a Varoldu kardja,
 A szabó vesere v lerogyoss at halva...
 De a his vapassal sior-hat anyi kütide,
 Vispaadomse at is más Varoldig ütse.
 A coasa övönge adig adig forga,
 Mig kardhat épen kellebe vassza.
 V sejiség moss kell, ha valaha telles!
 Des is van kupa már lép Varoldu
 melless.

26.

Jobbra, balra rugván, minn menyő, csapás:
Egy boltár bulil le, mindenit csapásra...
Amde nem is várja ats le a li tájja:
Megfus a sergnel legrise, bássa -

Pertt' alatt a harkár megrisebra állon,
A hi nem fus töké, de maradt csapás
oss...

A nap is megrisebra más halás ár
éjjel, -
Elfusoss at' kincen, véres hihave kéjel.

Késéség's kupaivel kép' clodt is kéjen
Megkössöve, ismés iudlora késsen...

Kupa pedig némán forr magába' ossan:
„Vist' a sarsta - e? - ah hogy senné ats mokan?!”

Yólni alar mézio, - hájt becélné - rótna;
De miert, miert nem? - nem találhas

oss csapong kivében, - de mi ég csudija?
Valami ifétes pisován elállja. . .

27

A mig egy csapong a kupa gondlajja,
Jó usat halás más a clodt csapásja -
N' pedig merengve más usáva kóssan,
Ez egy esté, mintha lelté sállna ossan.

Negyedik évek

(Kupa Szereleme)

Kupa még szerelmes nem ismer ideig,
 Kidegen kelme asponyok külsaja,
 Pedig este nem egy ége szerelmenel
 V nem egy anya csüggész orjaja jó hiszem-
 mel. —

Terfi barátságos, barri dícsőrejes,
 Kajt de nem áldotná ő, szerlem véges. —
 Itji síve selke e löcs vols megosorva...
 V maga sem sula' mirt — de fordul a létel.

Lásza ő a volsas geira bánya melles,
 Akkor is sje vols az, hogyha más sje kelles,
 De idieg benne euk az aspony lása,
 Ki kérés az onrág ingeile márya...

Ah, de mirt, mibens ha ányas lász, - seledbe
 Ojás biris magaslak, hogy kúrtul végre.
 V Kupa. szemében isf magaslak épen,
 Orjásja Varols a haris dícső sükelen.

Majh, ha csak szemében! de szivében
 jobban.
 Nejsess süte - lajgja amek is kiltottan,
 V' keltire, legossan, mins a lair safoly
 Egy csuvas melegseg, mis nem értes más-
 kor. -

V' mins mitör sziganel körbe fusó hatja,
 Wolnalás magával himbálva ragadja:-
 Ugy, wapong egy kórtól szive, lelke mindég,
 Erti, suija: tölté nem emléksit innes...

E szives lantok, s csöndösó hullámok,
 Szerelem a senger szip sünd'er leánya...
 Wolnalás: a szives és himbálja messzan.
 - Vajmi édes volna elmenitni ossan!..

Vajmi édes volna oss maradni végkép,
 V' szip Varots szivével öske sürténi élés!..
 "Vásha még - kitusja. nem hui re-
 meny és!"
 Tarka szárnyni jille waplov a sziveket...

Tarka lis pillangó szánya sühinsáta,
 A kereső kúrnok édes a szótáta...
 Aranyos madara ábrándos reménynek,
 Beh sokér nem adna kupa mostan szeg!..
 Majh, mit hadna? - im egy pers se röls
 oss sermes,
 Kálóvala késég: és a város gyermek!..
 Lajja kupa már - és szive elbőresül,
 Ugy keresne fusni kwapó' kes'ésül...

"Telt vadászni nyomlan esashót, pedérek
 Mijások fusárok szaporán vendéges!"
 Szóltos kupa kerégek szerkennek hűvé...
 Tan hogy ars elítte, vagy sovátka sültte.

V' minche fella vajni, mis viarsa loma,
 A szókoss sanyarót szes szibongva állna,
 Majd nagyobb kömeggel vispa lanyarolna?
 Ugy mens a cselőség, - s jöis a várta
 ujra. -

Kupa várban ahij hoagj pihenet nar-
 Bakony endőfelé' indisa' a hercegy-
 Terfial valának, nem bellers sol mátha.
 - Nár sömlő, - at' esel, ossan is tijaója.

Bakony endő' coende fel van immár verve...
 Lorr-nyirűög a népség, települni helyre. -
 Egy örlöpös is le, más lombos szablat,
 Karmachil a sáiorsz étevisi átkal. -

Egy jöis el at' éjfel s éjfelhet at' átom,
 A pihenés csejjer hótva iwe srányon...
 Egy jöis el at' éjfel, de nem egy a hajnal,
 Veni már at' endős a vadat' magg rajjal. -

Kengesezből egy réis, mins abrona a horis-
 Nagy gürübe fogva a peckivel, hajszól:
 Jéjfel-ösfélle jönnel, - vadak is robogva,
 Minsha wale a höné dongája ropogva. 2)

Kupa hercegy pedig is at' urak véle
 Várjak a gürüben, iss-oss, dúrlanyélre. -
 Kammog már a medve, - is at' aggar wassan:
 Vénke forgó kemmel is elé' a vadlan. -

De a farkas kullog szünke halloss szörel
 De a koronás gim a susa rinövel...
 Van miben dúrlálni a vadásznaik immár,
 » Rajja, rajja! - hangzik, s kupa hercegy
 im vár.

Nem egy láda isre már vadlan aggaránna,
 S nem egy mien horogongosa már a medve tájra;
 Pája vedres nem egy - kis ünö nyögéle,
 S kupa még egyszer sem sulysá a fegyvers
 le. -

De im bong at' endő' pololi robajjal...
 Arxa vár a hercegy, a mi ossan nyargal:
 Nagy sulok, lobogó oroklan söcenyemel...
 S kembe áll legossan a bita-bötenyemel.

Mős, borosos fejés bős dióval meg-
 rökös, ^{rákva,}
 Skezi az hidagad. idejü nyakába, -
 És karvas ferrisve effenes kupaant.
 Öriás rökéjfel sör oca' az állat. -

Mésien vássa kupa a rökös, de méné
 Nem ugross eléggi a bölényiöl felra;
 Majsa van az állat, - halkealan a dára...
 Més karvas meglappa, - sagg sarrisja háron.

Tölde magross töbken az, de ujra leszen.

" Mose kupa fel gposan, mes halálod
 leszen! "

Nem sülvész beszélni effelős kupaant:
 Nincsiül a dára - s ledobtan az állat. -

Mins a lomb, mis a rét az örvénybe
 esze,

Tulok is verében az serins kempegye;
 Majd, mins az sláve lemerül a mélybe:
 Felése verében ugy pihens el végre. -

Mindenik ki vesse már a récs e napra...
 Kupa is a kücsös nyomban mezfuvásj,
 Szibran roboznal a sanyára egybe, -
 S szolga-nép a zölménye crepeli gönyvedre.

Mose jön a vadászás való java eji:
 Felcsap a piros láng, - sít, huzó is egyvégbe.
 Mésüül a taloma... gim, vadlan is medre.
 Válogashas, hincé mire jün a heve. -

Leveles abrossán a talonyerdőnél
 (Eks sündér-leánykát: lunge szelölönél)
 Més crisve van már a pártlós érel,
 S körbe, iss visétek, - oss a szolga népel.

Lohad a sömlő is, kölygás puhiva
 A kifolyó bor: e kopvagyúró sribra...
 Tölsögerül egyre a dió poháiba,
 Kis az övök hórral még be az osságra. -

Ott van a pohár most a kupa kezében.
 Elmereng az hospán a famüvü élen...
 Emese mel' almás fességgit odal,
 Mást az indulásé háromot usóddal.

A pohár emelke ejse szós elkejen;
 "Dicsőség Hadarnak fenn a magas égen,
 A legyen szens e földön öseink emléke,
 Mit e hatás hágyzát öröklül a népre.

A szens lesz az bizományal, ha nyomukban járunk:
 Egy hatás szerezünk, egy szens imádnunk,
 Jogg, becsületesen nem fogunk sünni jutni...
 Boldog lesz így a hon... és legyen is boldog!"

Jogg kupa, a vendégi élens rugnat rija:
 "Legyen boldog a hon, magyartól hatása!"
 A juhon aronnal felszárván ah ével,
 A földvöl ocsán ily darsás éngenek.

(Emese álma)

"Széher ágyon, liljón ágyon,
 (Puha lecsől vesve lágyan)

Almódorít Emese,
 A hó kajásót asótelve,
 Magyarok hős fejedelme:
 Tígel is a hisvese.

Vásvára néma éjen,
 Karna szarmnyal nagy szörszen,
 Pus bagoly száll, s ors kühöz:
 "Ahu, ahuj, felse éberű!"
 Fejedelmes ugy se érnet
 Szapadól a magyarok!"

Szallja ess a leghölében,
 Virasztévan Hadur nevében
 Almódó nemtes felers:
 Kú madár, ah ösi karvaly,
 A lecsap ossan nagy robajjal:
 "Núit Alhotimán, jaj neted!"

S'áronon karrah, becsálva,
 Bacsog assan lenge szárnya,
 S megérinesi Emesét.

" Oh ne félj, mis kível áhis:
 Medő' ágjad hívívágra,
 Vái e mépnek nagy vesérs! "

S leble habmán Emesénel,
 Hol a karrah érinse meg —
 Edes csermely csörgedel.
 S rissya földvöt meskefűve,
 Etele földes befusja,
 S oss hatája — sírja lesz. —

x x x

Emesénel ké' leblét,
 Mimbó' fada rissasóvöl...
 " Nyilj ki, nyilj ki szép virág! "
 (Karjain lágyan ringasza)
 Légy a mép vesére, ágya,
 David hereméi rebb határ! "

S hogy vesérré' lesz az álmos,
 Nem feledke el az álmos:
 Lesz belőle csörgesz,
 S bérthonától sírva vágyva:
 Nij hatába — rebb hatába
 Vesérs a memzeses. —

Birodalmán hunn királynak,
 Etelek, iszapalmak:
 Rígó' ágya rissasapors,
 S a mi gars lesz elosona...
 " Fud e földvöt hívívny rebba,
 Mincsen iszen iszjasz! "

S rissasót a Dunáig,
 Karpásoktól Ditráig,
 Felsaposs a gyökélem,
 S a magyarfaj minden ágya.
 Réhvirágra, hívívágra
 Róna-vákon, bérthek. —

*

Szép, hatékony vad vadgottát,
 Agról-agra bolondocáját...
 Két fiaid legyenek! -
 Nagy hasalmad meszke-kállyon,
 Kíváncsi a hír lenge szárnyon
 A világra nevedes!... "6

Ég zengés az ének a visétek ajkán,
 A lelkök a dalon, a lengedező száján, -
 Mindegy-annyi hangya, ringatózó lágyon,
 Elmerül a mulnát nagy rüvös taván.

Kupa telte pedig, mintha só sivatya,
 Nyugtalan kedélygel fenn csapongva
 Mulból a jövőbe, sa jelente vigya,
 A szeretettel forró levegőjés ispa...
 Hajh, csúcs erő et! - fü. fa, virág érti,
 Billagok járása égőre inérti.

De van a sugarlan, - rege hármas sepeben,
 Porsemés a földnek saraja rinse egyben...

Muls, jövö, hasalmán válik is jelente
 A les: kísérelle a sör meszke-vegyeteje.
 Hajh, kupa ková füss? - nem menetszel
 Vele at, - benned at: - a szivvelbe rüve! -

Nem is akar füsni kupa, de hogy füsna.
 Gondolását inkább szereli más usza: -
 Jöni kell barátnak, et üve ványát,
 Meg is issa más hogy kupa pányás.

De akármikor jön, iss befogja ványai,
 A szép lesis meglepi, - ége atján barmi!
 Szeretemenk eltér hányva-ressi halja,
 Mulasztani sikva, a hunni se hagyva.
 Elmar a nap is eljöv sugaris leterova,
 A sör a vadász nép káros haluk
 Szóra.

Sinkeli kupa is, mintha most 'bredne,
Héj pedig ő zúja, hogy irascsos egyre!

Moss a vadászának más menés vendé-
ve,
Késcsapnak az endőn, - li arra, li erre. . . .
"Voi mulasságos szolga nép is oska! -
Kell vadász énkép, meglágnak: li kót ma?"

Kupa is aronnal véres felé sarova,
Hallya hogy az erős más vadász néj
hajja. -
"Ő lesz az bizonyjal! S más ugyan li volni?"
Lászik már a legben közelegete sötlyma.

Yelire madárnak sörs az élezire.
Lihog a kis pára. . . más más el van
érve; -
De irig karvay jön a levegős szelvé,
Elisi a sötlymos, - menekül a gerbe. . .

"Hajh, szegény kis állat, most bizonyjal vége!"
Sggódik Saroka a leccsen végers. -
Vitrí már a karvay, - de az íveg pendül,
S leesik a madár ná a végszenküt. -

Leesik a madár, - nem egy, hanem kesső;
De csak egyes söröss a repülő vesző. . .
Vérbe van a karvay, - éso kösthe sajt;
Menekül a sötlym a halál szolábul. -

Oda is Saroka is madarát kíserve. . .
"Merexegem veid forró köstöneseim ére!"
S madarás lihegő leltére szorisava,
Böfke ritáls sötlyás, gyüggöve simisja. -

"Aszkonyom, köstönini e doloz parányi, -
Megresem én íred legyen az alármí, -
S más síved óhaji és ajlat parancsol. . .
Egy sekinseid is vegekem én parancsol!"

Oh ne menj egy percre, halgadj vejre
 kómas,
 Ugy is elmondanám, ha ma nem, há's holnap..
 Nem lehet odáig sőt nyugodalman,
 Mins azoka trincs hogy lássalak a
 harokban...
 Nagyszerű éj, és még nagyszerűbb hars-
 vós a; -
 "Kés vesér, göröcsél le akkor jó darabka!..
 Kuma volt az egyik kis kőbe hialva,
 "Máris kupa herceg, ki sejteni volt
 oss. —
 Nem káros hegyével, - hős lelke jup-
 lával
 Veszél oss a harokban sívemes se ábra..
 Is azoka görögör, - nyugvást nem tellem;
 Ott csapong kónta egyre vértő tellem...
 Vigalom rajában s csodáin a magányban,
 Almámban, ébren, mindenüese oss lábat.

Kaszsalan kemillet, - oss vagy a sívemben:
 Soha ki nem alvó forró szeretemben!..
 Megne bánson akérs aszanyom, - beszédem,
 Ha sívűdér estek, ha heredes kerem. 5.
 Törse síves nyugvok ne radsidat ara félre,
 Nem lobogass az még vesles szeretőre!..
 Jaj, beszéls a herceg, aroza lángba gyulva,
 Is darabka sívűse lewesen jimala. —
 Sívűe habléns rajtil - - bívűs sívűe nem
 tel,
 Végre igyer heredi földre sívűs szommet:
 "Te ruvó jó herceg, Geitás minis iszoldem,
 Vele volt megosztva kármi sorstban tellem,
 "Lüggedő kedélyes básonisva híven:
 Vele volt a tellem, - ah de nem a
 sívűem! —
 Mintha reszchalossas koporvóba járnak!
 Elk az önmagában rejve a világnak..
 Eka nem örshasam meg, neq ^{magán} ~~szóval~~ hibája;
 "Nemzserisve riset fejvelmi ágyba...

Gyermek voltam én még, - ^{gyermeke} Győrben
 Sij' idő a veendő egyszáz meg nem éri...
 Ő hiegre felig, - méio fogyi vitája, -
 V én - talán - talán csak felig gyulva
 lángra...

Felig gyulva sán... méiz jászti gyermek
 Kivemes egy emlek gyakraan varázsolta. -
 Gyermek ifjú vols oss, - gyermek lánya
 Négy idő vols... sán már nem emlékszel
 vissza!

Te volkál et ifjú, im. bevallom nyitlan, -
 De semesve tessél fenekeslen sítban...
 Elsemerecs fiam édes gyagyogára...
 Méiz akarod, sávem, hogy fel legyen
 árva? -

És ha felismám is, nek mis sem érni! -
 Kés uson állunk mi, kés nagy hárszékelnél...
 Ma's szél hajja sűrünk... ne sagad, kiev
 vgy is én el'oxem sens berelnék sista!

Amha, mins beszéked (ön szava id'edem)
 Bár atármis kőrnel, teljovisné' érem: -
 Fogha ~~sem~~ bereskenél hajjana' meztelen,
 Akkor - akkor én is... de bocsiat meg
 körtel! cs
 Mins mikor forgászél leveles ragadja,
 Bálta a kupa telle egpre magasabbra;
 Majd mitens levél, ha ömlygára bíva:
 Vgy esset a végzőn nédelegve vissza...
 Erzi annal súlyas, - kűt ködül is vélé.
 Ő hiszi ab ujér, de mitens cserélje?

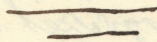
Es ha rive sinse hajlo volna arra:
 Estüjje hogy röjje, hives hogy waja?

» Kivemes nyugam én, s se hie-
 mes kére...

Megbóváos Carola ers nem a dóm
 erre! 66-

Okols magis legjöven, s vez húsos
 rebegve

Törz rivével elüms mesperenge-
 segbe. -

Ösödül ének

(Krens Keresztelő)

Leveles, hogy vesse jó Sardonai Károl,
 Reble iskos nagy is sejelemtől rajtosa.
 Kőve erer képes képrese Giseltről:
 Alig-alig rája, hogy látsa lőtelről.

„Munkára serényen (vagy éppen sötét)
 Kárpisok az ácsokat legyen is akonnal!
 Sáros e halomra, ságas is képes!
 Mógassa esetédis, a sok renyhe képes.
 Suvran esetédis, mintha sánya kelne:
 Jön-megyen a vártan, hi am, hi erre.
 Kárpisok, ácsok, emelők a sáros.
 Öreges is mondják: olyas sokse látsal.
 Nagy keret: vonalban ülsz az a halmas,
 Képesek serőra, mine az égből bajtos,
 Tarka rönnyegellel iss-amess kesőve,
 Mintha von az égnel sáksinü felhője.

A nagyvagyó nappal kü usánja lepen:
 Elő arany villár függős le töpön...
 Grádicsos állványon okár vala vezűt,
 Rajza Jézus képe, - idegen művés-
 sül. —

— Ekalass fusárok kagulyosra
 kértel,
 Gyíjrit a vendéges menyegzők hírével...
 „Kajnok így ükense, söttes ök se sötét...
 De futulnya van az oda veses skónak. —

Van a hi belázza s lebeszeli a máss:
 „De fogud meglánni, jöttök ha parancs.
 megládd! —
 Dezen nagyokkal háls skónak ossan,
 Nem menelörök sötte, a hi egy szer oss
 van! —

Aszonyok zimbelenek: „öl nem ütnek usom,
 Mitör ok is oss les. — es kéntörömet sít
 kon. —
 „es se meggen, este! — férfial visaszát,
 Hajt, de hajos györm aszony alaraszja!

Van, hi nem is haji az aszonyi beszéire, —
 Van, hi immet-ámmal usnak indul végre...
 Népesül az úvar, - de nem egy mins mások;
 Mincha volna mindet csupa kemencüvöl.

Már Carola s Gyula, fejedelmi varla,
 Vendégellél egyjuss megalának szálva...
 Úvarai főrendel varak oss begyülvé,
 A idegen föld népe avlök így vegyülvé: —

Oss voló Hedrik, a hős skéverianit appa,
 Venozellin, hi tálot nem essézés hágyra,
 A főpapokkal egyjuss skuns lovag es Pötkman,
 Es kirudja még hi, es hi tudja még hány?

Mindeket jövénél skámsz harris néppel,
 Skóresség oláir, - es ha tán segély kell. —
 (Ak ha je' lesk kintöt, - es nem art valótlan
 Piskos szer ha forong a nemzet kohólan)

Magyok ökes egyj nyila békédet
 lánya,
 (Kókolás nem volt még a magyar szájja)
 Szép gyereksé pedig méregesre szummet,
 Megszélt a szív és es szeretemmel. —

Örül, hogy Carolinak es volt alarcja,
 S nyájás szép szavakkal eszi, iszja...

Tán, ha maga volna (hajh de sokan
 látnák)
 Melyekre fonná a gyönyörű máskás. —

Udás is örül, hogy szép gyereksé lánya,
 S kéri szeretemmel, hogy legyen baránya.
 Nyájatan fogadja gyereksé a kérést,
 S ösperefor a kérés a kérés öleget-
 mel. —

Élég esek eklepen folynak az udvarban.
 A Piszramensiben szívnyü viadal van. —

Fü az apára bele ves fonábul,
 Adisgasva népés szívnyes urául. —

Thonak vale osan besenyök vekere,
 Mik letelepültek Dalsion idejébe.
 Dacros öreg volt az, Adonsaj baránya,
 Akogysem mins elöre, inkább memne has-
 ra. —

Nem így fia urkud... "ö maradna hácul,
 Elszakadna eklep Bajnok öklásul..."
 (Bajnok öklásul, és mi fajna jobban,
 Szép Judish kérésül, his keres isoltban.)

Tudva van elöise, mit az udas fonnal,
 Meuni atér vágyit az egész szalorra!...
 Meni elöb szepen az évesapásul,
 Apja hu nem hagyja, kénytelen-epár-
 sol. —

Nesenyő nép más-más ingadoz a szóra;
De Thoma dühével arthamis beszéje,
Egyik ide hajlít, másit oda jobban:
Párisi szölynek végre síksája ki-
loltban.

Békecap a kés fét, - sembe vés a veret,
(A ki nem ismeri, sán nem is kímé el)

Mind lesső egyentő, - sméjio egyik
hárral...

Örülés csasátiik az erősebb pársánát...

Mins a szignis mebnel kölykeris etna-
sít;

Drivors Thoma, hogy lássa népe veresén.

Hidagad szeméből hullt iszonyú sítra,
Vagy dől a csapasra, mine tubano
sílla.

Már egőz a Tiszapariig veres, nyoma-
Párisosoknak most gyűlt meg csak
egy szer gonja...

Mis hasalmas ellen, - süs, vis köze besárra.
Nesenyben a fín vácsap az apára.

Fín az apára, s apja vele szembe
Ös Thoma avéjü meske regül fengve.

Turca karra, onnell sör fiara onnan;
Vaj, hogy a karr köze sa fín köze on-
ran!

A Tiszapariján, hol réve van alkáinak,
Vissz írtak akennal a gy Thoma apának,
Gajgasa közkörmel Urkud, sa visékel.
Krusán a sírnál répen megbéléssel.

Molván fő rendek már kessen vafá-
nak,
A ki akars eljöv, - sőtke nem is várnak!
Bak Judish seliniges nyugtalana sítra;
Kincsen a levenség köze még táve
ifja.

Indul a menes már sasorod halomra,
 Tarka könyegen mely virágból van font-
 ra.
 Bőszakálú papok arcszél a vendes,
 A Kajtók is gyitela akól usán men-
 net. —

Tejedelmi valái lép nyomulba vendes,
 A idegen vendéget, harkai főrendet,
 Egy ifji levensét hospinora, s végül
 Teggyvereset, a hilk jövisenet utelédit. —

Már papok at olár xamolyai erinzt.
 Meghajolnak a xens jel elois földkiniz.
 Ajkukon xokoloma sör fel eies arat,
 A mins meg-annyi angyal eifelé ug-
 rárnyat. —

Kajtók is at olár xamolyára lépve,
 A hilk akatással leborulba kérdre,
 A hies kerek fohádra nyujtva esde-
 szepen, —
 Akusán a népnek epe xos allépen: —

"Isen alaraján im eljies az óra,
 Küldesim ezíja hogy megflegyen olva...
 Egi xensjel által vagyok én turasora,
 Aemiseremmel sorsas seenni jött alapra. —

Es alap a tiorta xereses vallása...
 Főjjeset usánam es igaz vallásra,
 Főjjeset usánam xens heresxselére!
 Egy lexen e népnek e földön jövöje...

Jan elöl meggyel én, s xép feje's meghajva,
 Xens vites a főpap végig hinsi rapja.
 Es usána xában, es usána exren... 4)

A mins, hi nem alarná a xens vites
 egy sem. —

Moss at olár pap xótors kajtókis kisárra,
 Vör fejűre Isenán, magyarok liólyra,
 A his at Isen hívora népe örömiré.
 A hie e népnek sáldás e hata földere. 5)

A papoknak aylan zeng az ének árja,
 A ritkos hangok kelnek nép szivében
 rája. —

Mintha álmom volna, a misé eddig ékei,
 A mosó vajújár látnak már az ébren-
 nel. —

St. ur is hogy lássa fenn a magas égen,
 A bragyogoss arca és örömeiben. . .

A sugarán a napnak sávorála sálta,
 Akens varáts fényje kince és a kúpolára. . .

Mosó Sarolta lepers olcsár vámosyára,
 Mintha nem is aszony, — éj angyala
 sálta:

Küvös-bájos fényjöt ragyogoss a lépe. . .
 (Megvan az áboras, — sive li van sepre) —

» Isennel kövösiünk (erücs kava vöndül)
 Üldöz-mesolygal nek az ránk a vérselentül. . .
 Köspint emberettel, — legyen is is béte! —
 Isván is Gizella lesz feigjünl pecoije! —

És kerek a kiste öspereve sejen,
 Köny szőlös legort fel ragyogó semében.
 Főpap is azonnal üldöss mond a járta,
 A örös vörhangban kúg az „éjjen” rája.

Lugna meg az „éjjen” de Esibongás samat.
 Adnagga jó orsan kesonytél hadának. —
 Alig-alig birja már sive a vesles. . .
 Főmeger assöre főpap elé lepers. —

» Bix asyám az égre, (kéltrave) borjánas.
 Szonyji bins kövessem: — megötkem apámass.
 Mosó et a fejemröl ez iszonyi seresso
 És fogadj hívéül-védet a kereszteneb! —

Stól az üst meghauva: „kond fram az Jrens,
 Megbóvár ö orafenn, nem az ember iss tene. . .
 Akens keresztis vitével bárka hinsenétel,
 Gal usálas leunel se a nép szivének! —

» Azom assal nek az, az apagyitkosra,
 A keresztis erücs helyes is megnosja. —

Áskald hisés is kinné meggjaláttva.
 — Vojj stétt elöise fányolse hi-
 bárra! —

Ás idö, hogg oss sed, tán korán
 is eljö; —

Ís amoss læstik már a borongó
 felhö.

Önmagás síkzisova ha kértáll iszap-
 ja!

Kennyvedes oss hagghard, se is, at iszap-
 ba!

Jgen! — maji ha ^{hull} hisél királyjérs
 a hárra,

E népnek hiszállni, — menj se isa
 hárra...

Bünöd oss, ha mossa, nép elöise, ten-
 vére!

Elfogadlak akkor a heredis hivénék! —

Kötés beszéde seuss a királynak
 a népnek, —

Ízomynak sarrak öl at ilyen veskes.

Vudish is, hogg hallja, síve kinnöt verés,
 S érti, minsha raja kiggó fuma
 véjji. —

Sejsi atí fji is mis a lányla éres. —
 De hogg kőrkene síű sízza sívehet. —
 Telle mer ársóthé' semmere selinemi,
 Mohan a saivorból, hogg ne lása senki. —

Tendül a szöförmá papok ajtan vjra. —
 Arusan fonsóva seussér hokoriba, —
 Szene síűm síűkőfjel, mennel at udvarba.
 — S kesországra síűt oss király labodalma. —

Wasodil' enek

(Nupa kalala)

Tõby meig a laloma a kirjõlpi västbar, —
 I veri mäis kupa a kēsüilõijavälän. —
 Västa meig el-veve västmalõa kōtka. —
 Jes: at idõ. ... „mōst mäis fel a kōidho-
 nōlra. 166

Kirnõhis, fusaria täüldi väes kōrdal. —
 A kōi läijä, irsi nem jō at, ha nyargal. —
 Oldelan at ember, minõha fōldhōl kelne:
 jōriõs säborrõ lem parānji serge. 17

Arõak is västbar, kōg hirs västnek vōla, —
 Mendērik a serges nyomban inelulõra. 2.
 Jes van at mäis väisig. ... söbõre nem is
 västmalõa
 Inõalnak arõnnal a västpremi västmalõ. —

Duna vüek kulusa vōla västpremi västmalõ...
 Kirõaly is västmalõ nyomban oõla siällä. 3.
 Lāija: skõn vōnni e serge parānji. ...
 Kirõvõst at allens bāvõga kōis kōvõnni. —

Venokellin, kunn, Päkänän otteja a sanásoos.
 "Silon arivni birony nem lenne sanásoos!
 (Egy maroknyi lisjil a királynal nepe,
 I idegen hárkabol jés az is nagyvételbe.)

Kallja kupa herceg, és övül elöre...
 Lasja már vesgümi ellenis a törté...

(Mere nagy a vár sör lesz hívni akas
 stentit;
 "Maga magás fogva vele, a ki bene ül)

Fárgasó-hüszel hadais bolygawa,
 És serem akonnal a vámal alassa.
 Vélnei és hadával egy orhanó ásnak,
 I csaplodó hullám köss szigcsnek a
 aras.

Et adais a herceg pihenni se hagyja;
 Pörlagja serényen rendelbe, wapasta...
 "I jász ide menjen, dárdaó oda szálljon.
 I paritsya sühinsöt álljanak e sajón!

Falsörö-korokkal a kapu hássyánal
 Menjenek akonnal, a lil vele bánnal.
 "Iff kupa nepe az evőnek alassa
 Kenderven, - a hüszös avomra fuvaja.

Nem a várban stinse nem lever az ellen,
 Verik a köcsülös oss is kupa ellen.

Venokellin mere ö'less a serg veséré⁴³
 Illis his-his rendelbe a falun helyere.

Vöher már az ellen, köcsen vanna akon,
 Bárha stáma szilon mindenké solalja.
 De bírnak a várban; nagy hadal felér
 et.
 Expedit csak javam bíril - Jrenéhet.

Falsörö-korokkal döng már kapu
 hássyán,
 I sompa diibörgesei nyit süvölös völlaja
 Paritsya köveket zing felleje stinson,
 Wásyfa falas iss-oss vesövöl hüsvén.

Karó, beleve't dárda sem hever soláig.
 Mégval egy lépés kell a hástya potáig.
 Megresszi kupa ars... fene van mára
 hástyan. —
 öspecseng a fegyver, — s vira lesz a pár-
 lánz. —

Kapus is a kórfal möve köre't feléjen.
 Lúz-öröklit a nép orsan is a örsen. —
 Kupa innen úti, ad amonnan nyoma:
 öspe van a aránp, mine egy prés be
 nyomva. —

Király háva már-már aróladó a törbe..
 Még egy perit kupaánal, sötke van ak
 töre. —
 De ek a gerit amási (fust kaporán kerreg!)
 Urkund leze sarija ers a hurra per-
 öre.
 Urkund, igen ö jün, hogy szennyés
 lemosva, —
 Melyes a vér arárens ad apagy illosmai.

Vársa, a lig vársa mig az idö eljün. —
 Farsva háda's lesken rengereren eröön. —

Kipihene sereggel sör kupaára mosan, —
 Sötke volk ad sán ity lézes állapostan
 Kupa is beláiva, öde csapán csapán,
 Sötveny nyje hadáral a kiróhanóna.

Urkund wala elö, kis haragja ére. . .
 Szennyés sán ördöre le is moska vére. —
 Erre' akz kifolyni, s sán e lépöl égess!
 » Pán Judish, ha halja, megborias e véjes.

Venozellin se gondol már sováb a váral,
 Kiróhan a kapun mind egész hadáral. . .
 Aeti fus a kerit eg, — de csatódit benne.
 Öss van ad hadáral a kapuval szembe.
 öspegobban, minskét döngö' felleg, a ha. . .
 Sötke is inog vesákes arófogása alatt. —
 Karó, beleve't, dárda kupaánal a ördökül.
 Sábuk a lass a fü véresövel árit. —

Minsha ^{örme} hangyaboly (ör) mások hangya-
bolyra:
Kütsenek soláig egy gomolygá forra.
Majd ki válik iss is, oss is egy-egy
Minsha maga volna mindenik a tülle!

Egy kupa s Venczelin, a hadak vezire...
Egyik sem ügyel már küldö seregére...
Er is, az is a mások egy tábornak nére.
(Van is a ki lásja e susán mit nére)

Minsha kéi oroszán sör düvel egy mára:
Bszanal elléjen, öl csapást csapásra...
Vissakon pánzélon veng dültög a fegyver:
Minsha polot rivna egy egész sereggel.
Vajh, ki fog iss gyödni? - mindenik
egy forma...
Jan övöké' akars kördöl es a vorna.
Jan akonban sárol nagy zöbongás támad.
Jólegén sereg jó, védel a királynak...

Fekere pánzélon, éj fekete ménen,
Egyedül a vezér ül erüss fehéren.
Szig-alig késszük a csapas mindössze,
V'alla sem pelyhedzik még egy nek sem
közzé.
De azers a saras mindenik megállja,
Ki velök mértőlül eláll seme sája...
Jóleg a vezérel, - kinek arka feve.
(Minsha nem is földi ember sereke)

Bombadoril a had elvise usána,
Mindenkik ös nére, - vessegre, csudáha...
A serej a hirszerre at Amadon haradot:
s Angyali sereggel maga Iszen haradot!

Ekerteg is belásja: nines idö veskiani,
A serej a véjő perdik megfessisi.
Vgy sör ellenere, - csügged at indgra...
Még egy perok, - s sereve a jüggel ke-
mülte.

De mi éj csudája? - kupa kére derme,
A veskies, mins at árnytan mumus lási
gyermel...

Mesikes a loagiöl, - hi fele' kövelge.
(Helameri, barha pedve aris is terma)

Venorellin se kēsik habvāvās taivus,
Tegyveres akonnal hōs šivēte māzji.
Egy sivolias iős fel, - vėlik: övė vots
Pedig oss a mēnen jo' Jarvė si-
lvtā. -

Mers a lovag ö' vots, senki mā's bi-
konnal, -

A hi seğılyit jōs kēsik's amakonnal,
V hi kupās levere (onem acxėttal
De mesis kigvėlens: aiskos kīv-erōvėt,
šivēte,

A vevir kulāsān vevir is megrėvūt.

"Isen kete jār is!" ^{hiisi, laija, vevir} _{šiv.}

"Isen kete!" ^(vėndūt a kivalgnak gila)

"Hi felemel gpongės s at erōvė meğ-
hajija. -

"Lāsāvok hasalmās, - veskjesel iöle! -
Nimsen at mindenkot durra nyest eröbe'; -
(De mikens a kimpvot gpongē seltö
hordja. -
Am aris löse hulljavok a postā! -

"E hasalum vots at, mely kupās levere.
A ssellem hasalma, at erönel seltē. -
Hajh, e hasalumak hasalsalan ältix ellen:
Eros-fatan ledönsi a parányi ssellem! -

"E e ssellem oss van, fölösei, alassa;
Fii, fa, avirag, postan, - s sığarın a nap-
oss van a sivedellen. . . vėre üti, hajija. . .
Hasalsalan, - kifogni, vevir siva sōha rajja!

"E ssellem at Isen: - ö, kinek lexiben
Hadur, srmány erköst, - mins felleg at ejen.
Dörgö rıgjalonnak, üve coopp a vege. . .
Hidjerek: a föököl: a skereses s tēle!"

Egy beszéle Jován, — s. lelkök sene
sugalmán,

A világ királó ur kezé'is hallván: —

Éjkeforz a keshad-egy virágcsokor-
ba, —

S rá az ur az égöl szeliden
mosolyga. —

Vege

Tegyzetek.

Első ének.

1. Ezen műben azon nagy epochális tény
alasan előünsem, melyet a magyar
nemzet Europa népei köze beülseve
lön — kökösir skampasból Rajnok
hivásait egy szemléseim minse iseni
küldése. — (Magyar = Vajk. s. Jótai)
2. Szalai külföldi Európól után azt állítja
hogy Sarolta, minsem egy fias vüls
Kosán elhals, s ^{nyire} Masodik neje, a lengyel
Szelhaji volt az, ki ő a keresztény
antlat felvételére ravenni igyekezett. —
Ez volt azon szép és erősleges nő, ki
férfjével veremny bragols arószoss,
ki rája is népen egy szölvén uralko-
dott. — Ez az az ékelonra nékve
nagy kedveső tess volna. De a fenőbbi
súlyamonokas idegenre ruházza, megválni
a magyar Saroltáit, mié akkor is
sajnálom volna, ha honi krónikáink
nem é mellette szölvak. — Jaja
közvetlenül érteleben megkellés szifjainom.

- 3. A fazonlás a nemtes keverete és madarasól, - melyes zászilóján hordossan vire, - a nemzetet szomszédországok nyelvére ki-ki magyarása vonatkozik.
- 4. Geitának saját skavai usán. (Korvák s rőbök)
- 5. Sárkó, Várul. Geita sevevőreket, - Mikálynak fia; Kupa herceg Geita közt rokona. - (Korvák)
- 6. Judish, Kájnok sevevőre. - Egyszeren Keánya Geitának a három kököl lincet neves feljegyzé a hírvőre. - (Korvák)
- 7. II^{ik} Henrik bajor hercegről van szó, - ki főhercegre lépett Geitával II^{ik} Ottó ellen. - Adalbert püspök állásait Geita és családja megherecselőjének.
- 8. Geita 972 ben lett fejedelem s 997 ben halt meg. - (Pálkóvi)

9. Konfin Geita álmáról így beszél:
 „Mikor a keresztényi igyekezetben foglalatoss volna, az Geen vigasztalá és álmában is igéretes sán neki: hogy egy skens fia leszen, ki vigtes vinné s usana emiről ő oroszán oly nagy szorgalmaságban volna. - De senki, ugymond az liozeni skódas, nem adavos ez a dicsőség, miert hogy a se keccu ferel mesek a liozoss névöl. - De a se fia, az leszen magyar király, és gk nyisja meg az magyaroknál az úrvölgyéj saját. (Belhai Magyar Krónika)

Másvadit ével

1. A papoknak néi rendje emlisséit: Tálevsok és gyusák. Melyik volt előbb nem tudom; - úgy hiszem a Tálevs. -
2. Vonaskodás a nemzeti alkotmányos rövényhozására, ellenséiben az országjaláljal. -
3. A garaboncs szónak, mely alatt a költő a székelyek ékesen - a Paraboncs felelőn meg: ha szívesen nem így lesz volna is a szó eredete, úgy hiszem használható. -
4. Főszókapál alatt értem egyrészt mind a hadifőles, hül. alatt azáltalnak leírásait a székelységről. -
5. E szónak képzéseihez vannak ugyan felvéve a szászországmal; de azon alapon mert a nemzeti nemesség székely székelyi valának. -
6. E képlet azon hisz az ország rajzolni, - mely él a népben házas és székelyi.

né, s z: hogy az uőbbi szívesen barátságos ellenségeskedésben áll az elővel. - Ezers azon his költői szabadság, miszerint a vállam, mely némelyek szerint házas nyitánat szászors, is a Romány dűkés felképeri. -

Másvadit ével

1. A rövénydem állásán szerint háza jéggye ugyan el gízeltés háznál; de in állóbbak házám e szerkesztésnek, minek monok adni; annyival is intátt, mert a keresztség elkerülésében s él. által a nemzeti östkefűzésében, ő volt a fölt sényesi. - Mi a koonológiai vességes iller; az alót felmensevel a példák. -
2. E kifejezés is így a felhasznált sény alapjait többek háza elonvák e szavai székelyül: „A magyarok meglelte engedelmi Európás. A közeis béke erre nem volt elég: a béke is szerkesztés vallásának felvétele által szellemre nére is azonosodni kellet székelyül; és addig is míg a vallási átalakulás nagy munkája végre menne, keresztség kellet adni

Európának a nemtes e komolyrán-
dókáért. E keserű Jován hárfája
vagy hírelével a római császári
vadász seregével. E hárfával
lépess be tulajdonképen Magyaror-
szág az európai államok körébe.
Jó színeiről e hárfával akkor
Kisség hívül Európában. —

3. E név későbbi eredetű ugyan, de
előbbire nem találom. ... már Péla
névvel ennyire jegyzője így említi e
hegyet. —
4. E névre vonatkozólag lásd Jován
idézés. —

Negyedik ének.

1. A leontas a pillangó-fogó geometriát
van gőze. —
2. A vacsorás e neme úgy hízem nem
lesz képszen arótnak hímet eskötte
jue, hogy akkor nem töféggével va-
dászok. —
3. A hagyományos szerencsédio-pohár
isméreses. —

4. Lásd Kelsai s mások. —
5. E névről így ír Nonfin után Kelsai:
„Maga nagy és becsületes ember vala
egykor Magyarországon. Es ez abba prób-
kál vala, hogy a Sárdia herceg-
nést a St. Jován király anyjás magának
arherói feleségül. —
6. Az öltöri „semmehivás” halossidésé-
sán nem ob nélkül sejtetik, hogy a test-
kálál híse és más akon horban; sőt
az „elrejtés” alatt talán épen az
érsérel? —

Ötödik ének

1. E névre vonatkozólag lásd Kónrád
sorsérelmis. —
2. „A Besenyő földéről jöve egy fe-
jedelmi szármakávi niset, hinek
neve vala Thonut — apa; hinek
Falsón vezir lali földes aia a keme-
ji névvel a Piszár, a hol most is
örv. vagon. (Kisbó Károly ford. ~~Nonfin~~)
Péla névvel ennyire jegyzőjéből.)

3. E sünyre vonatkozólag így ír Pécs
Mészáros: „Thomás-apa hiszen egyenre

levén,
Nem akara lenni keresztgyermé,
Hanem nejével együtt élve
Gemesseres az Abaii orvobé.

De fia Arlun keresztgyermé leve
el a Krisztusfal mind öröké. 11.
Cz. abaii k. ford.

4. Nemelyek Jovánnal kés kereszt-
ségéről is emlékeznek, de ha csak
egy leír. volna is, e kronológiai
részeg nagy hiányt okozna. —

5. Az „Jován” névnek a keresztességét
felvétele sermőszes, — ami pedig a
„Király” név felvétele is illési — mely
később szócens — és imrei költői tra-
diciójának orvandi fel. —

6. E beszéd sán vigasztalás részeként
a rom. kass. his szempontját;
De egy az hogy a bünbocsásás dog-

mija aronkorban még nem volt annyira
kifejlt és a nép szívében meggyökerezve,
amás meg hogy a pap, oly mélyet szót,
mely most leír keresztgyermé, s melynek
mely a boragiat his és gondolkodás mód
maga is elnyomó, s a vérszenyes
intélt híri vérel, mins vittel le-
moskasi. — Így, hiszem: bátran adha-
tam e szavakat, — melyekkel csak a nem-
zes erőtlen sorsa értelmét akarom
jellemezni — oly pap sájába, ki
már régibb idő óta a honban élve,
ismerhesé a nemzes sermőszes; — mert
a főszereplő pap alatt mindenkör,
Szalbertes heira meg keresztesség
erem és kivánon érteni. —

Harodit érel.

1. E sorokra vonatkozólag így ír Horváth: „Alig hihetném ki a keresztényiség fővezérével skóli szemlélet, — — veszélyes fontosság szerint el az országban. — A lábadai megalkalmat kivált az ország nyugvó részén, a Dunán túl sünedezék fel legelőbb. — E részeken Koppány (Kupa) a Sas Lőrinc fia, a fejedelm orkoma volt a leg hatalmasabb nemzetiségű, se gyászminő legidősebb a keresztény vallásról. Maga Lőrinc gyűjvén mindatokas, kiknek az új sünedez nem sejtess 998-ban az újban Lőrinc a lábadai sünedez, elváltelve Sas Lőrinc fejedelmét sünedez megbukásani — — Sa nemzet ősi insetménye is feun saszani.”

2. „Isavánval nem lehesen kissége, hogy e lábadai gyors elyomlásait függ mind a maga megmaradását a fejedelmi széken, mind a keresztényiség ügye. A mi keresztényennek lesz — — hű nemzetiségű fölé a kívándorlobó német urak se háso gyorsan, maga köri gyűjvén fegyveres népeikkel sasz” — írja Horváth. —
3. E soroknál nincs beüv sünedez alapja, csupán ennyi: „A páros Koppány (Kupa) és Lőrinc éppen Veszprém város sünedezése, mely a fejedelmeket hű, — vele saszani nem akars. —
4. „Isaván maga hadal vesérlésben gyorsan hűven, Venczellin saszburpi grófra, Huno és Pátmán visés hűvel sasz a sereg vesérlés.” — írja Horváth. — Nemelyel Venczellintől mind fővezérről emlékeztet. —
5. „A haros heve, a diadal soláig birkosalan volt, míg nem Venczellin a haros folytatban Koppánnyal saszalóttván, és párvialban megölése.” — (Horváth.)

6. A hasonlós az ismeretes események
 közzől van véve, mely hasznos
 illatával az állatoknak lebüvöti. —

A rege akonban e büvös a szemben
 hiszi rejteni, s több mesés dol-
 gokat theoriá vála. — Innen a:
 „mesés közzől“ kifejezés. —
